

ກົດໝາຍ

ວ່າດ້ວຍຂໍ້ຜູກພັນນອກສັນຍາ

ເລກທີ 08/90 ສປສ ລົງວັນທີ 29 /11/90 (ໄດ້ລົງຄະແນນສຽງຮັບຮອງເອົາ ຢ່າງ ເປັນເອກະສັນ ໃນກອງປະຊຸມສະໄຫມສາມັນຄົບຄະນະ ເທື່ອທີ ຫ້າ ຂອງສະພາ ປະຊາຊົນສູງສຸດ (ຊຸດທີ 2) ໃນວັນທີ 29/11/90 ເວລາ 15 ໂມງ 10 ແລະ ປະ ກາດໃຊ້ຕາມດຳລັດຂອງປະທານປະເທດ ສປປລ. ເລກທີ 98 / ບທປທ ລົງວັນທີ 24 ທັນວາ 1990).

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ເອກະພາບ ສັງຄົມນິຍົມ

ສະພາປະຊາຊົນສູງສຸດ

ເລກທີ 08/90/ສປສ

ກົດໝາຍ

ວ່າດ້ວຍຂໍ້ຜູກພັນນອກສັນຍາ

ພາກທີ I

**ວ່າດ້ວຍຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ເນື່ອງມາຈາກການກະທຳຂອງຕົນ
ຂອງບຸກຄົນອື່ນ ຂອງສັດ ສິ່ງຂອງທີ່ຢູ່ໃນການຄຸ້ມຄອງຂອງຕົນ.**

ຫມວດທີ 1

ຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ເນື່ອງມາຈາກ ການກະທຳຂອງຕົນເອງ.

ມາດຕາ 1. ພື້ນຖານຂອງຄວາມຮັບຜິດຊອບ ທີ່ເນື່ອງມາຈາກການກະທຳຂອງຕົນເອງ

ບຸກຄົນຜູ້ໃດຫາກໄດ້ກໍ່ຄວາມເສັຽຫາຍໃຫ້ແກ່ຜູ້ອື່ນດ້ວຍການກະທຳຂອງຕົນເອງ ບຸກຄົນຜູ້ນັ້ນຕ້ອງຮັບຜິດຊອບໃຊ້ແທນຄ່າເສັຽຫາຍທີ່ຕົນໄດ້ກໍ່ຂຶ້ນ ເວັ້ນເສັຽແຕ່ຄວາມເສັຽຫາຍທີ່ເກີດຂຶ້ນນັ້ນ ຫາກບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຄວາມຜິດຂອງຕົນ, ການປະຕິບັດໜ້າທີ່ ທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ແລະ ການປ້ອງກັນຕົວ.

ມາດຕາ 2. ລັກສະນະຂອງຄວາມເສັຽຫາຍ

ຄວາມເສັຽຫາຍທີ່ເນື່ອງມາຈາກ ການກະທຳຂອງບຸກຄົນຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງນັ້ນ ຕ້ອງມີລັກສະນະແນ່ນອນ ໝາຍຄວາມວ່າ ໄດ້ເກີດຂຶ້ນແລ້ວ ຫລື ແນ່ນອນຈະເກີດຂຶ້ນໃນອະນາຄົດ. ຈະບໍ່ຖືວ່າເປັນຄວາມເສັຽຫາຍທີ່ແນ່ນອນ ຖ້າຫາກແມ່ນຄວາມເສັຽຫາຍທີ່ອາດຈະເກີດຂຶ້ນ ຫລື ບໍ່ ເກີດຂຶ້ນໃນອານາຄົດ. ນອກນີ້ຄວາມເສັຽຫາຍທີ່ກໍ່ຂຶ້ນຕ້ອງແມ່ນຄວາມເສັຽຫາຍໂດຍກົງ ໝາຍຄວາມວ່າເປັນຜົນສະທ້ອນໂດຍກົງ ຂອງການກະທຳຜິດ. ຄວາມເສັຽຫາຍທີ່ໄດ້ກໍ່ຂຶ້ນນັ້ນ ຍັງຕ້ອງເປັນການລະເມີດຜົນປະໂຫຍດອັນຊອບທຳຂອງບຸກຄົນອື່ນອີກ.

ມາດຕາ 3. ປະເພດຂອງຄວາມເສັຽຫາຍ

ຄວາມເສັຽຫາຍອາດເກີດຂຶ້ນແກ່ຊີວິດ ສຸຂະພາບ ຊັບສິ່ງຂອງ ຫລື ຈິດໃຈຂອງບຸກຄົນອື່ນ.

ມາດຕາ 4. ອົງປະກອບຂອງຄວາມຜິດ

ຄວາມຜິດ ສະແດງອອກດ້ວຍການກະທຳ ຫລື ການເມີນເສີຍ ຊຶ່ງລະເມີດກົດຫມາຍ ແລະ ກໍ່ຄວາມເສັຽຫາຍໃຫ້ແກ່ບຸກຄົນອື່ນໂດຍເຈດຕະນາ ຫລື ດ້ວຍຄວາມບໍ່ລະມັດລະວັງ.

ມາດຕາ 5. ສາຍພົວພັນເຫດ ແລະ ຜົນ ລະຫວ່າງການກະທຳ ທີ່ລະເມີດກົດຫມາຍ ກັບຄວາມເສັຽຫາຍ
ຈະມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ ຕໍ່ການໃຊ້ແທນຄ່າເສັຽຫາຍໄດ້ນັ້ນ ກໍຕໍ່ເມື່ອຫາກມີສາຍພົວພັນ ເຫດ ແລະ ຜົນ ລະຫວ່າງ ການກະທຳ ທີ່ລະເມີດກົດຫມາຍກັບຄວາມເສັຽຫາຍທີ່ເກີດຂຶ້ນ.

ມາດຕາ 6. ຄວາມເສັຽຫາຍທີ່ເນື່ອງມາຈາກການນຳໃຊ້ສິດເກີນຄວນ
ບຸກຄົນຜູ້ໃດຫາກໄດ້ນຳໃຊ້ສິດຂອງຕົນເກີນຄວນ ໂດຍເຈດຕະນາ ບຸກຄົນຜູ້ນັ້ນ ຈະຕ້ອງ ຮັບຜິດຊອບໃຊ້ແທນຄ່າເສັຽຫາຍ ທີ່ເນື່ອງມາຈາກການໃຊ້ສິດເກີນຄວນນັ້ນ.

ມາດຕາ 7. ຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຄວາມເສັຽຫາຍທີ່ເນື່ອງມາຈາກ ສະພາວະທີ່ຈຳເປັນ
ຄວາມເສັຽຫາຍທີ່ເນື່ອງມາຈາກ ສະພາວະທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການໃຊ້ແທນ.
ອີງໃສ່ສະພາບການຕົວຈິງ ສານອາດຈະໃຫ້ຜູ້ກະທຳ ຫລື ບຸກຄົນທີສາມ ຊຶ່ງໄດ້ຮັບຜົນປະ ໂຫຍດຈາກການກະທຳ ຂອງຜູ້ກໍ່ຄວາມເສັຽຫາຍນັ້ນ ເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບໃຊ້ແທນຄ່າເສັຽຫາຍກໍໄດ້.

ມາດຕາ 8. ຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຄວາມເສັຽຫາຍທີ່ຫລາຍຄົນໄດ້ເປັນຜູ້ກໍ່ຂຶ້ນ
ບັນດາບຸກຄົນ ຊຶ່ງໄດ້ຮ່ວມກັນກໍ່ຄວາມເສັຽຫາຍ ຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຮ່ວມກັນ ຕໍ່ຄວາມເສັຽ ຫາຍທີ່ພວກຕົນໄດ້ກໍ່ຂຶ້ນນັ້ນ ສານອາດຈະໃຫ້ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ ຫລື ຫລາຍຄົນ ໃນຈຳນວນຜູ້ກໍ່ຄວາມ ເສັຽຫາຍນັ້ນ ໃຊ້ແທນຄ່າເສັຽຫາຍທັງຫມົດກໍໄດ້, ແຕ່ຜູ້ນີ້ ມີສິດທວງເອົານຳບຸກຄົນ ທີ່ຕົນໄດ້ໃຊ້ຕາງ ໄປແລ້ວນັ້ນຄືນ.

ມາດຕາ 9. ການຄິດໄລ່ ການໃຊ້ແທນຄ່າເສັຽຫາຍ ແລະ ຄ່າປ່ວຍການ
ການຄິດໄລ່ ການໃຊ້ແທນຄ່າເສັຽຫາຍ ແລະ ຄ່າປ່ວຍການ ຕ້ອງໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມ ຜິດຂອງຜູ້ກໍ່ຄວາມເສັຽຫາຍ.
ໃນກໍລະນີ ທີ່ຜູ້ຖືກເສັຽຫາຍ ຫາກມີຄວາມຜິດ ຜູ້ກ່ຽວກໍ່ຕ້ອງມີສ່ວນຮັບຜິດຊອບ ຕໍ່ຄວາມ ເສັຽຫາຍ ແລະ ຄ່າປ່ວຍການນັ້ນເໝືອນກັນ.
ນອກຈາກຄ່າເສັຽຫາຍແລ້ວ ຜູ້ກໍ່ຄວາມເສັຽຫາຍອາດຈະຍັງຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ແທນຄ່າປ່ວຍການ ນຳອີກ ເຊັ່ນ: ລາຍຮັບຊຶ່ງຜູ້ຖືກເສັຽຫາຍຄວນຈະໄດ້, ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍເພີ່ມ ຂອງຜູ້ຖືກເສັຽຫາຍ ຊຶ່ງເນື່ອງ ມາຈາກ ການກະທຳຜິດ.

ໝວດທີ 2

ຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ເນື່ອງມາຈາກການກະທຳ
ຂອງບຸກຄົນອື່ນ, ຂອງສັດ, ສິ່ງຂອງທີ່ຢູ່ໃນການຄຸ້ມຄອງຂອງຕົນ

ມາດຕາ 10. ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຜູ້ໃຊ້ວຽກ

ຜູ້ໃຊ້ວຽກຕ້ອງຮັບຜິດຊອບໃຊ້ແທນຄ່າເສຍຫາຍ ທີ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ວຽກຂອງຕົນໄດ້ກໍ່ຂຶ້ນ ໃຫ້ແກ່ບຸກຄົນອື່ນ ໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຕາມການມອບໝາຍ.

ໃນກໍລະນີທີ່ຄວາມເສຍຫາຍ ຫາກເກີດຂຶ້ນຍ້ອນຄວາມຜິດຢ່າງໜັກໜ່ວງ ຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ວຽກ ແລ້ວ ຜູ້ກ່ຽວຕ້ອງຮັບຜິດຊອບໃຊ້ແທນຄ່າເສຍຫາຍ ແຕ່ຜູ້ໃຊ້ວຽກນັ້ນ ຕ້ອງໄດ້ຈ່າຍຄ່າເສຍຫາຍນັ້ນກ່ອນແລ້ວ ຈຶ່ງທວງເອົາການທົດແທນຄ່າເສຍຫາຍ ທີ່ໄດ້ຈ່າຍໄປແລ້ວນັ້ນຄືນ ຈາກຜູ້ຮັບໃຊ້ວຽກ.

ມາດຕາ 11. ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງພໍ່ແມ່ ຜູ້ປົກຄອງ ຫລື ຜູ້ຄຸ້ມຄອງ

ພໍ່ແມ່ ຜູ້ປົກຄອງ ຫລື ຜູ້ຄຸ້ມຄອງ ເຊັ່ນ ໂຮງຮຽນອະນຸບານ, ໂຮງໝໍ ແລະ ອື່ນໆ ເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຄວາມ ເສຍຫາຍ ທີ່ເນື່ອງມາຈາກຄວາມຜິດຂອງເດັກ ທີ່ຍັງບໍ່ທັນເຖິງກະສຽນອາຍຸ ຫລື ຄົນເສຍຈິດ ທີ່ຢູ່ໃນການຄຸ້ມຄອງຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 12. ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຜູ້ເປັນເຈາຂອງ ຫລື ຜູ້ຄອບຄອງສັດ

ເຈາຂອງ ຫລື ຜູ້ຄອບຄອງສັດ ຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຄວາມເສຍຫາຍ ທີ່ສັດນັ້ນໄດ້ກໍ່ຂຶ້ນ ຍ້ອນຄວາມຜິດຂອງເຈາຂອງ ຫລື ຜູ້ຄອບຄອງສັດນັ້ນ.

ມາດຕາ 13. ຄວາມຮັບຜິດຊອບ ຕໍ່ຄວາມເສຍຫາຍທີ່ເກີດຂຶ້ນຈາກວັດຖຸສິ່ງຂອງ

ຄວາມເສຍຫາຍທີ່ເກີດຂຶ້ນຈາກວັດຖຸສິ່ງຂອງໃດໜຶ່ງ ຍ້ອນຄວາມຜິດຂອງຜູ້ເປັນເຈາຂອງ ຫລື ຜູ້ຄອບຄອງນັ້ນ ຜູ້ກ່ຽວຕ້ອງໄດ້ຮັບຜິດຊອບໃຊ້ແທນຄ່າເສຍຫາຍດັ່ງກ່າວ.

ພາກທີ II

ວ່າດ້ວຍ ການເຮັດວຽກງານແທນຜູ້ອື່ນ
ແລະການຮັບຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຕົນບໍ່ມີສິດ

ໝວດທີ 1

ການເຮັດວຽກງານແທນຜູ້ອື່ນ

ມາດຕາ 14. ການເຮັດວຽກງານແທນຜູ້ອື່ນ

ການເຮັດວຽກງານແທນຜູ້ອື່ນແມ່ນການທີ່ຜູ້ເຮັດວຽກງານແທນ ໄດ້ດຳເນີນວຽກງານໃດໜຶ່ງ ເພື່ອຜົນປະໂຫຼດຂອງບຸກຄົນອື່ນ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບການມອບໝາຍຈາກຜູ້ນັ້ນ ເຊັ່ນ: ການສ້ອມແປງເຮືອນໃຫ້ຜູ້ອື່ນ ໃນເວລາຜູ້ນີ້ຫາກບໍ່ຢູ່ແລະອື່ນໆ.

ມາດຕາ 15. ເງື່ອນໄຂຂອງການເຮັດວຽກງານແທນຜູ້ອື່ນ

ການເຄື່ອນໄຫວ ຂອງຜູ້ເຮັດວຽກງານແທນຜູ້ອື່ນ ຕ້ອງດຳເນີນໄປດ້ວຍເຈດຕະນາດີ ມີຜົນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ຜູ້ເປັນເຈາຂອງ ຫລື ຜູ້ຄອບຄອງ. ໃນກໍລະນີ ທີ່ຜູ້ເປັນເຈາຂອງ ຫລື ຜູ້ຄອບຄອງ ຫາກຍັງຢູ່ກັບທີ່ນັ້ນ ການເຮັດວຽກງານແທນຈະດຳເນີນໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອຫາກໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນດີຈາກຜູ້ກ່ຽວເສຍ ກ່ອນ.

ເປາໝາຍ ຂອງການເຮັດວຽກງານແທນຜູ້ອື່ນ ອາດຈະແມ່ນ ການເຄື່ອນໄຫວ ທາງດ້ານກົດໝາຍ ເຊັ່ນ ການໃຊ້ໜີ້ສິນແທນ ຫລື ການເຄື່ອນໄຫວທາງດ້ານວັດຖຸ ເຊັ່ນ ການສ້ອມແປງເຮືອນແທນ.

ມາດຕາ 16. ຜົນຂອງການເຮັດວຽກງານແທນຜູ້ອື່ນ

ຜູ້ເຮັດວຽກງານແທນຜູ້ອື່ນ ມີພັນທະດັ່ງດຽວກັນກັບຜູ້ຮັບມອບໝາຍ ຕາມທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນມາດຕາ 67 ຂອງກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ຂໍ້ຜູກພັນໃນສັນຍາ, ຕ້ອງຮັບຜິດຊອບ ຕໍ່ທຸກຄວາມເສັຽຫາຍທີ່ຕົນໄດ້ກໍ່ຂຶ້ນ ແລະ ຕ້ອງແຈ້ງກ່ຽວກັບການເຮັດວຽກຂອງຕົນ ໃຫ້ຜູ້ເປັນເຈາຂອງ ຫລື ຜູ້ຄອບຄອງ ຊາບ. ຜູ້ເຮັດວຽກງານແທນຕ້ອງສືບຕໍ່ວຽກງານ ທີ່ໄດ້ເລີ່ມມາແລ້ວນັ້ນ ໃຫ້ສຳເລັດ ຫລື ຈົນກ່ວາຜູ້ເປັນເຈາຂອງ ຫລື ຜູ້ຄອບຄອງ ຫລື ຜູ້ສືບທອດ ຈະມີຄວາມສາມາດດຳເນີນເອງໄດ້.

ຜູ້ເປັນເຈາຂອງ ຫລື ຜູ້ຄອບຄອງ ມີພັນທະດັ່ງດຽວກັນກັບຜູ້ມອບໝາຍ ໃນການທົດແທນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຕ່າງໆ ທີ່ຈຳເປັນ ແລະ ມີຜົນປະໂຫຍດ ຖ້າວ່າການເຮັດວຽກງານແທນນັ້ນ ຫາກໄດ້ດຳເນີນໄປດ້ວຍດີ ຫລື ຖ້າວ່າຜູ້ເປັນເຈາຂອງ ຫລື ຜູ້ຄອບຄອງຫາກໄດ້ເຫັນດີຮັບຮອງເອົາ ການເຮັດວຽກງານແທນນັ້ນ.

ຫມວດທີ 2

ການຮັບຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຕົນບໍ່ມີສິດ

ມາດຕາ 17. ການຮັບຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຕົນບໍ່ມີສິດໂດຍເຈດຕະນາ

ບຸກຄົນຜູ້ໃດຫາກໄດ້ຮັບຊັບສິ່ງຂອງ ຂອງຜູ້ອື່ນໂດຍເຈດຕະນາ ທັງໆທີ່ຮູ້ວ່າຕົນບໍ່ມີສິດຮັບຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນແລ້ວ ບຸກຄົນຜູ້ນັ້ນຕ້ອງສົ່ງຊັບສິ່ງຂອງ ຫລື ມູນຄ່າຂອງຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນຄືນໃຫ້ຜູ້ເປັນເຈາຂອງ ພ້ອມທັງໝາກຜົນ ຫລື ດອກເບ້ຍນັບແຕ່ມີໄດ້ຮັບເປັນຕົ້ນໄປ.

ມາດຕາ 18. ການຮັບຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຕົນບໍ່ມີສິດດ້ວຍຄວາມຫລົງຜິດ

ບຸກຄົນຜູ້ໃດຫາກໄດ້ຮັບຊັບສິ່ງຂອງ ຂອງຜູ້ອື່ນດ້ວຍຄວາມຫລົງຜິດ ບຸກຄົນຜູ້ນັ້ນຕ້ອງສົ່ງຊັບສິ່ງຂອງ ຫລື ມູນຄ່າຂອງຊັບສິ່ງຂອງເຫລົ່ານັ້ນຄືນໃຫ້ຜູ້ເປັນເຈາຂອງ. ຜູ້ເປັນເຈາຂອງຊັບສິ່ງຕ້ອງທົດແທນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການປົກປັກຮັກສາຊັບສິ່ງຂອງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຮັບຊັບສິ່ງນັ້ນ.

ກົດໝາຍສະບັບນີ້ ໄດ້ລົງຄະແນນສຽງຮັບຮອງເອົາ ຢ່າງເປັນເອກະສັນ ໃນກອງປະຊຸມສະໄຫມສາມັນຄົບຄະນະ ເທື່ອທີ ຫ້າ ຂອງສະພາປະຊາຊົນສູງສຸດ (ຊຸດທີ II) ໃນວັນທີ 29/11/90 ເວລາ 15 ໂມງ 10 ນາທີ.

ປະທານສະພາປະຊາຊົນສູງສຸດ

ໜູ້ຮັກ ພູມສະຫວັນ